

„Csordultig van
érzelmekkel,
humorral, gyötrődéssel
és szikrázó kémiával.”

– *Mel Reader*

THE RULES of DATING

hogyan randizzunk?

*fine
selection*

New York Times bestsellerszerzők

VI KEELAND,
PENELOPE WARD

VI KEELAND,
PENELOPE WARD

THE RULES of DATING

hogyan randizzunk?

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

1. FEJEZET

Billie

– **BASSZUS!** – A francos telefonom már megint halott volt.

Körbejártattam a tekintetem Kaiden konyhájában, hogy megkeressem a töltőt. Általában a pulton tartott egyet, de most nem volt ott. Mivel épp zuhanyozott, a fürdőszoba felé vettem az irányt, hogy megkérdezzem, hol találok. Odafelé észrevettem, hogy a mobilja az éjjeliszekrényen hever, töltőn. Száz százalékon volt, úgyhogy kicseréltem az enyémmel. Majd az övé rezzenet egyet, és a képernyőn felugrott egy Tinder-értesítés.

Elszorult a szívem.

Mégis miért kapna Kaiden Tinder-értesítést? Igaz, hogy a társskereső keresztül ismerkedtünk meg, és én sem töröltem le a mobilomról, de az applikáció nem bombáz értesítésekkel, amióta átmenetileg elrejtettem a profilomat. Úgy volt, hogy kizárólagos a kapcsolatunk.

Talán olyasvalaki üzent neki, akivel még a megismerkedésünk előtt beszélt? Kétségbeesetten igyekeztem figyelmen kívül hagyni az egészet, és megbízni Kaidenben, de a múltbéli kapcsolataim alapján ez nem ment. Már megégettem magam ezelőtt... *csúnyán*.

Így hát a jóhiszemű barátnő szerepét sutba dobva hallgatóztam kicsit, hogy meggyőződjek róla, a víz még mindig csobog, és bepötyögtem a biztonsági kódját: 6969. Csak nevettem rajta, amikor egyszer előttem

oldotta fel a mobilját. De lehet, hogy inkább a srác párkapcsolati éretlenségének figyelmeztető jeleként kellett volna értelmeznem.

Az alkalmazásban egy rakás üzenet fogadott. Kiválasztottam azt, ami olvasatlanként volt megjelölve, és megnyitottam.

Katrina: Én is alig várom, hogy találkozzunk.

A szöveget három visszataszító emoji követte; egy csókos száj, egy szívecske és egy koktélos pohár. Visszagörgetve nyilvánvalóvá vált, hogy már egy ideje üzengetnek egymásnak, Kaiden pedig utoljára egy órával ezelőtt írt neki. A szívem dübörgött. Felöltött bennem, hogy berontok hozzá, és megfojtom a zuhany alatt. Ehelyett tovább lapozgattam. Émelyítő érzés fogott el, ahogy átfutottam a más nőkkel folytatott, véget nem érő beszélgetések folyamát. A személtáda csak az előző héten tizenkét nővel csetelt. Már egy is elég szörnyű volt, de *tizenkettő?!* Aztán felfigyeltem a profilképére. Valahogy olyan ismerősnek tűnt. Belenagyítottam, hogy tüzetesebben megvizsgálhassam, és akkor leesett. Ezt én készítettem! A seggfej kivágott a képről.

Az arcom annyira égett, hogy úgy éreztem, bármelyik pillanatban gőz lövellhet a fülemből. Ráadásul pont ma! Korábban zártam a szalont, és hazasiettem, hogy legyen időm muffint sütni, mielőtt átjövök hozzá.

Na mármost: *én nem sütök*. Az üzletemet meg pláne nem zárom be korán, *soha*.

Ha ez nem lenne elég, két hétig dolgoztam az ajándékán, egy egyedi retoválás mintáján, mert kérte, hogy ezzel lepjem meg. Van fogalmad arról, mennyire frusztráló egy ilyen mintát megtervezni valakinek, aki *nulla* iránymutatást ad arról, mit is szeretne, és még csak nem is akarja látni, *egészen addig*, amíg visszavonhatatlanul a bőrére nem kerül?

Fúúúú! Legszívesebben sikítottam volna.

Mégsem tettem. Inkább vettem egy mély levegőt, becsuktam a szemem, és lassan elszámoltam tízig. Nem éreztem tőle jobban magam. Továbbra is határozottan le akartam tépni Kaiden fejét. De abban a pillanatban ráébredtem, hogy van más lehetőség az őrjöngésen meg a sikoltozáson túl, amittől jobban érezném magam. Ez pedig nem más, mint a *boszú*.

Úgyhogy előálltam egy tervvel. Kezdesnek bepötyögtem egy választ a nőnek, akivel utoljára üzengettem. Majd kimásoltam, beillesztettem, és elküldtem a másik tizenegy gyanútlan csajnak, akiket aktívan fűzött. Amikor végeztem, visszadugtam a telefonját a töltőre. Na és mi van akkor, ha a hölgyek válaszolnak az üzenetemre? Az elkerülhetetlenül feldobna egy értesítést, és figyelmeztetné, hogy valami nem stimmel.

Mivel ezt nem hagyhattam, apró módosítást kellett végrehajtanom a terven. Megragadtam a telefonját, hátrahúztam a karom, majd neki-vágtam a nyavalyás cuccot az éjjeliszekrénye sarkának. Ezt követően a készülék már nem kapcsolt be, nekem pedig el kellett ismernem, hogy a képernyőjét átszelő hatalmas repedés mérhetetlen meglepéssel töl-tött el.

A szívem még mindig kalapált, amikor Kaiden nem több mint két perccel később kísétált a fürdőből. Ugyanakkor pontosan tudtam, mit kell tennem ahhoz, hogy véghez vihessem, amit elterveztem. A mobilt a hátam mögé rejtve biggyesztettem le az alsó ajkam, és bevettem a leg-jobb kiskutyatekintetemet.

– Édesem, úgy sajnálom. Véletlenül összetörtem valamit. Szörnyen ér-zem magam.

Egy fehér törülközőt csavart a dereka köré, egy másikkal pedig a ha-ját szárítgatta.

– Semmi baj. Mit törtél össze?

Előrenyújtottam a telefonját.

– A mobilodat.

Erre megnyúlt az arca.

– Ó, basszus. Ez meg hogy sikerült? Úgy néz ki, mintha beverték vol-na egy kövel.

Nem teljesen. De majdnem...

– Annyira kétbalkézes vagyok. A másik szobából hallottam, hogy csö-rög, úgyhogy átszaladtam, hogy bevigyem neked. Nem akartam, hogy le-maradj róla, mivel valószínűleg fel akartak köszönteni. De ahogy siettem a fürdőszoba felé, megbotlottam, és nekiestem az ágy lábának. A becsapó-dás jelentős részét felfogta a telefon. Sajnálom. Később elintézem neked a képernyőcserét, ha végeztünk a szalonban.

Vagy majd ha befagy a pokol.

– Ne aggódj, van AppleCare-em.

Ja, nem igazán aggódtam.

Egy óra múlva megérkeztünk a tetoválásalonomba. Korábban lezártam az összes aznap esti időpontot, hogy zavartalanul dolgozhassak Kaiden születésnapjára ajándékán. Sajnos a minta, amivel előrukkoltam – egy sexi pin-up-modell, amiért odalenne, ebben biztos voltam –, talán a valaha volt legjobb munkám. A péntek esték rendszerint elég mozgalmasak Billie Varrodájában, amikor is legalább egy másik művésszel együtt egészen éjfél utánig dolgozunk. De mivel arra az estére mindenkinek kimenőt adtam, csak Justine, a recepciósom volt a pultnál, amikor besétáltunk.

– Halihó! – mosolygott ránk. – Boldog születnapot, Kaiden!

– Köszönöm.

– Na, Billie megengedte már, hogy meglesd a mintát?

– Nem. Azt akarom, hogy meglepetés legyen – mondta a fejét ingatva Kaiden.

Justine állát a kezére támasztva, álmodozó szemekkel nézett ránk.

– Csak így, látatlanul hagyni a barátnődnek, hogy kivetováljon... Anyyira romantikus!

Erre az érzelgős kijelentésre horkantva felnevettem, amit aztán köhögéssel igyekeztem leplezni. Valóban, igazán romantikus gesztus volt, de a mi esetünkben inkább *kicseszett nagy ostobaság*.

Megköszörültem a torkom.

– Justine, tudom, hogy azt beszéltük, hatkor szabadulhatsz innen, de tudnál mégis maradni egy kicsit tovább? Van egy kis... – villantottam egy mosolyt Kaidenre –, egy kis meglepetésem a számára. Ami azt illeti, *több is*.

Az idiótának fülig ért a szája.

– Persze – felelte a recepciósom. – Nem gond, addig maradok, ameddig csak szükség van rám.

– Köszí. Hadd készítsem elő a terepet a kis születésnaposnak, aztán visszajövök, és beavatlak a dolgokba.

Az ünnepeltet az üzlet hátsó részébe vezettem, és megkértem, hogy helyezkedjen el kényelmesen a tetoválószékekben. Majd kapcsoltam zenét – a szokottnál valamivel hangosabban –, hogy biztos semmi ne szűrődjön

hátra a recepcióspult felől, végül édesen mosolyogva biztosítottam afelől, hogy pár perc múlva visszajövök, és kezdhethjük is.

Kisurrantam az előtérbe.

– Na szóval... – Az ajkamat rágcsálva szóltam Justine-hoz. – Remélem, van kedved egy kis bajkeveréshez.

– Te is tudod, hogy ahhoz mindig van kedvem – vigyorgott. – Mit főztél ki?

Lehalkítottam a hangom, és beszámoltam neki arról, amit Kaiden mobilján találtam. Az állá már azelőtt leesett döbbenetében, mielőtt még az igazán problémás részhez értem volna.

– Én pedig mindegyiküket meghívtam egy italra ma este.

– Kiket? – kérdezte homlokráncolva.

– A nőket, akiket Tinderen fűzött.

– Mindegyiket?

– *Mind* a tizenkettőt. Fogalmam sincs, hányan fognak megjelenni, de mondtam, hogy itt várom őket. Vagyis hát nem én, mivel én csak Kaidennek adtam ki magam, de érted, hogy értem.

Justine-nak majd kiesett a szeme.

– Tizenkét csaj fog idejönni, hogy találkozzon Kaidennel?

Bólintottam.

– Azt mondtam nekik, hogy holnap egy tetkóval ünnepli a születésnapját, és mielőtt még beülnének a háztömb végén levő bárba egy italra, segítsenek neki kiválasztani a mintát.

Justine a szája elé kapta a kezét.

– Ó, te jó ég! És mihez kezdesz, ha ideérnek?

– Van még pár órám, azt remélem, be tudom fejezni addig a tetkóját, így a nagy leleplezésnek ő és a hölgyek is tanúi lehetnek.

Justine elhúzta a száját.

– Gyönyörű az a tetkó, amit terveztél. Túlságosan jó egy ilyen szemétláda, hazug, csaló bőrre.

Erre elmosolyodtam.

– Ó, ezt el is felejtettem... Változott a terv a születésnapi tetoválásáról. Ha nem nagy gond, megkérhetlek, hogy dobj össze nekem egy stencilt?

– Naná! – felelte csillogó szemmel.

Előkaptam a telefonom, és bepötyögtem valamit a keresőbe, mielőtt feléje fordítottam a kijelzőt.

– Erről szeretnék egy stencilt, légy oly kedves.

Előbb összeszaladt a szemöldöke, majd elkerekedett a szeme.

– A *Tinder-logót* akarod a pasira varrni?

– Ő mondta, hogy amit csak akarok... – mondtam vigyorogva.

Erre már ő is felnevetett.

– Annyira *kibaszottul örült vagy!* Imádom! Videóra vehetem az egészet, légszi? Egy ilyen balhé pillanatok alatt elterjed a neten.

– Csak rajta. Úgy gondolom, a köz érdekét szolgálná, ha kipsztoznánk a közösségi oldalakra. Talán elérnénk, hogy a férfiak kétszer is meg gondolják, mielőtt félrelépnek.

– És mit mondjak a nőknek, ha megérkeznek?

– Ez a része kicsit trükkös lesz. Meg kell akadályoznunk, hogy szóba elegyedjenek egymással. Mi lenne, ha adnál nekik egy-egy tetkós albumot? Mondd azt, hogy Kaiden idetelefonált, mert egy picit késni fog, és amíg megérkezik, lapozzák át az albumot, hátha megakad valamin a szemük. Deeknek és nekem biztosan akad tizenkét portfóliónk. Ráadásul nagyon halkán kell majd beszélned velük, mivel a recepcióspult elég közel van a székekhez.

– Megoldom valahogy – csóválta a fejét, majd hangosan kifújta a levegőt. – Ez oltári lesz.

– Ó, valami lesz, az biztos – bólintottam rá.

Kaiden *bealudt*.

Nevetséges volt, de tényleg. Előfordul, hogy néha kidőlnek az emberek a székemben, de általában a nők azok, akik az első tetkó miatti idegességükben bedobnak egy Xanaxot, mielőtt bejönnek a szalonba. Meg sem fordult a fejemben, hogy a faszfej szülinaposunk elszundít. Habár hálás voltam érte.

Amikor először lenyomtam a pedált, a szabad kezét a combomra csúsztatta. Sikerült levakarnom magamról, mondván, ugyanabban a pozícióban kell maradnia, amibe igazítottam. De azért aggódtam, nehogy a következő alkalommal a seggemre tévedjen a keze, mert még behúznék

neki. Azzal, hogy nem figyelte minden mozdulatomat, igazán megkönnyítette a munkám. Nem kellett azon aggódnom, hogy kilesi a tükörből, mit is csinálok, sőt, még azelőtt sikerült lefóliáznom és leragasztanom a mintát, hogy felébredt volna.

Az utolsó húsz percben Justine üzenetekkel bombázott, hogy tájékoztasson a kinti helyzetről. Ha minden igaz, *nyolc* nő jelent meg, akik abban a pillanatban is kábé tíz méterre üldögéltek a stúdió ajtajának másik oldalától, arra várva, hogy megismerhessék a jóképű Tinder-randijukat. Esküszöm, úgy éreztem, mintha áram cikázna át a testemen. Vettem néhány mély levegőt, mielőtt felébresztettem a szőke herceget.

– Hahó! – A legjobb műmosolyomat felöltve bökdöstem meg a vállát.
– Kelj fel, álomszuszék.

Lassan kinyílt a szeme. Néhány szívdobbanás erejéig zavarodottnak tűnt, aztán felemelte a fejét, és szemügyre vette a karját.

– A francba. Elaludtam?

– Bizony.

– Meddig?

– Huh... órákig.

Az egyik kezével beletúrt a hajába.

– Máris befejezted?

– Ahha. Alig várom, hogy lásd.

– Nem kellett volna leragasztanod – mondta, és felült a székben.

– Szerettem volna, ha még egy kicsit rejtve marad. Justine még itt van, és megkértem, hogy vegye videóra a nagy leleplezést. *Újra és újra vissza akarom nézni az elképedt arcodat.*

– Jól van – mosolygott rám. – Kösz, bébi.

– Enyém az öröm, *hidd el.*

A szívem katapultált, ahogy a lobbí felé lépkedtem. Kaiden követett. Abban a pillanatban, amint kinyitottam az ajtót, Justine felpattant a székből, és elállta az utam.

– Itt van egy kliens. Egy *igazi* – sziszegte. – Épp próbáltam megszabadulni tőle.

Elnéztem mögé, az üzlet elülső részébe. És tényleg, egy pasas szobrozott a pult előtt. Öltönyt viselt, a nyakkendőjét meglazította. Egészen úgy festett, mint egy helyes zsaru. *Istenem, csak ne egy rendőr legyen!* A mögöttes

sorakozó székek nagy részét elfoglalták a nők, akik mostanra egytől egyig minket bámultak. Egyikük elmosolyodott, és felállt. Semmi esélyem késleltetni a végkifejletet, úgyhogy ez a szerencsétlen pasi a vártnál egész más élménnyel fog gazdagodni.

Kaiden végighordozta a tekintetét először a pultnál várakozó férfin, majd a lobbiból megöltő nőknél.

– Azt hittem, bezártad a boltot ma estére.

– Hát, én, khm, végül meghívtam pár embert a nagy leleplezésre.

Megragadtam a kezét, vettem egy utolsó mély levegőt, és magam után vonsoztam a lobbiba. Amint a helyiség közepére értem, és minden szem rám szegeződött, a lábaim remegni kezdtek. Míg Kaiden körbenézett a nőknél, a pillantása megakadt az egyik szőkeségen, és látszott, hogy igyekszik valahová kötni az arcát. Ez az egész magától fog felrobbanni, hacsak nem nyomom meg előbb a detonátort.

Ezért megköszörültem a torkom.

– Hölgyeim, ő itt a barátom, Kaiden. Ma van a születésnapja, és szerettem volna meglepni valami igazán különlegessel. Mivel olyannyira tökéletes a kapcsolatunk, és annyira bízunk egymásban, megengedte, hogy én válasszam ki a tetoválást, ami örökké ékesíteni fogja a testét. Ő még nem látta, de azt hiszem, mindannyian egyet fogtok érteni velem abban, hogy ennél jobban passzoló mintát nem is választhattam volna neki.

A kezem remegett, miközben felnyúltam, és lehámoztam a ragtapaszt a bicepszéről. Amint a kötés lekerült, nem volt visszaút. Az óriási – tizenöt centi széles és ugyanolyan hosszú –, rózsaszín lángokat formáló szimbólumot akár a háztömb végéből is fel lehetett volna ismerni. Minden, ami ezután történt, lassított felvételnéppé játszódtott le előttem.

Kaiden lenézett. Az arcán értetlen kifejezés ült.

– Mi a fene ez?

A hölgyek egyike a szája elé kapta a kezét:

– Uramatyám! Ez a Tinder-logó. Te jó ég! Most ez tényleg megtörtént? Az ünnepelt maga elé húzta a karját, hogy jobban lássa.

– Mi a fasz, Billie?

Csípőre vágtam a kezem.

– Te csak ne mi a faszozz nekem! Senki sem tűnik ismerősnek ezek közül a nők közül? – intettem körbe a szobában.

Tekintete a helyiséget pásztázta... az első arcot, aztán a másodikat. Amikor a harmadik nőhöz ért, a szeme megvillant, és pislogott párat. Majd a pillantása egyenként ugrált végig rajtuk, míg végül leesett neki. Becsukta a szemét.

– Mi a fenét csináltál?

– Hogy én mi a fenét csináltam? – rikoltottam. – Vegyük át! Vacsorával vártalak, amikor sokáig kellett dolgoznod. Masszíroztam a hátad, amikor azt mondtad, nehéz napod volt az építkezésen. Még a bátyádért is kimentem a reptérre, amikor látogatóba jött. De most mégis úgy gondolom, a legfontosabb az, hogy hittem neked, amikor azt mondtad, *párkapcsolatot akarsz, és kezdesz belém szeretni.*

Kaiden felém nyúlt. Erre én két lépést hátráltam, és feltartottam a kezem.

– Ne nyúlj hozzám!

– Meg tudom magyarázni.

Valamilyen oknál fogva ez csak még inkább felszította a dühömet. Mintha bármilyen magyarázattal is szolgálhatna a viselkedését illetően. Elpattant bennem valami. Az ajtóra mutattam, és teli tüdőből kiabáltam:

– Kifelé! *Tűnj a fenébe innen!*

Az üzenet Kaidennek szólt, de helyette az egyik nő vetődött az ajtó irányába, és gyakorlatilag kiesett a járdára.

– Remek. Igaz is – bólintottam helyeslően. – Jó ötlet. Mindenki tűnjön a fenébe a szalonomból! *Azonnaaal!*

Ha épp eszemnél lettem volna, talán még értékelem is az iróniát az előttem kibontakozó jelenetben. Egy százkilencven centi magas, százkilós férfi nyílegyenesen az ajtó felé iramodik, menekülőre fogva a százötvenöt centis örült elől, aki egy hatalmas, rózsaszín lángokból álló Tinder-logó varrt a karjára. Úgy pánikba esett, hogy nagy igyekezetében kis híján letaposott pár Tinder-ribit is kifelé menet.

Mikor végre mindenki az utcára került, becsuktam az ajtót, behunytam a szemem, és megpróbáltam nyugalmat erőltetni magamra.

De egy férfihang hallatán kipattant a szemem.

– Öhm... ha jól sejtem, most nem igazán alkalmas – mondta a helyeszsaru, az egyetlen ember az üzletben rajtam és Justine-on kívül.

– Ja, nem igazán – mormogta Justine. – Esetleg gyere vissza máskor.

De én már meghasadtam, és Kaiden távozásánál több kellett, hogy újra összeforrjak. Pszichomossollyal az arcomon a pulthoz masíroztam.

– Ne, ne menj. Milyen tetoválást óhajtasz? – a hangom kísértetiesen üresen csengett, és úgy tűnt, képtelen vagyok pislogni.

– Ööö... nem is tudom – felelte kissé idegesen.

Oldalra billentettem a fejem.

– Nem? Akkor hadd segítssek ki. Hol szeded fel a csajokat, akikkel a barátnőd háta mögött kefélsz? Mit szólnál egy Bumble-logóhoz? – kérdeztem, majd feltartottam az ujjam. – Vagy inkább legyen a *Sok hal van még a tengerben* irány? Az egész aranyos. Egy színes kis halacska? Esetleg a Hinge? Szerintem simán összehozok egy H-t tizenöt-hús perc alatt.

Szegény pasas csak bámult rám.

– Na mi lesz? Nem érek rá egész nap – mondtam csípőre tett kézzel.

Észrevettem, hogy egy darab papírt szorongat a kezében. Mintha valami kép lett volna rajta. Elcsentem tőle, aztán eszelős nevetésben törtem ki.

– Egy rózsza? *Egy kibaszott rózsza*. Hogy lehetsz ennyire klisés? A végtelenszimbólumot már biztos ki is pipáltad, mi?

Visszalöktem neki a papírt. Nem mozdult, hogy elkapja.

– Tudod, mit? – botorkált az ajtó felé. – Én most inkább megyek...

– Helyes! Valószínűleg te is csak egy seggfej vagy! És tudod, hogy ezt honnan tudom? *Onnan, hogy mind azok vagytok*.

– Köszí a segítséget – mosolygott sajnálkozva Justine-ra, majd kitartha az ajtót, de végül megtorpant, mielőtt kilépett volna rajta. – Ha jól sejtem, te vagy Billie.

Nem feleltem, mire a fejét csóválta.

– Hát jó. Örülök, hogy megismerhettelek. Egyébként Colby Lennon vagyok, a ház új tulajdonosa.

2. FEJEZET

Colby

HOLDEN MÁSNAP MÁR HAJNALOK HAJNALÁN ÁTJÖTT megjavítani a csöpögő csapot a lakásomban. Bár én is képes lettem volna megcsinálni, tudta, milyen sokat jelentenek nekem a hétvégék, azok a napok, amiket teljes egészében a lányommal, Saylorrel töltött minőségi időnek szentelhetek. Habár Holden nem csupán karbantartó volt. Velem és másik két közeli barátunkkal egyetemben az épület társtulajdonosa is. Technikai értelemben véve zenészként nem volt főállása, így amikor épp nem turnézott, ő végezte el az épület karbantartási feladatait. Felnővén rengeteget segített az édesapjának – aki építési vállalkozó volt –, úgyszólván szinte mindent meg tudott javítani. Ebből adódóan mindenféle furcsa munkát elvállalt, mielőtt végleg hozzánk szegődött karbantartónak.

Saylor mellett rajzolgatott az asztalnál, míg én a reggeli kávémat ittam, és figyeltem, ahogy Holden a konyhai mosogató alatt matat. Felbukkant egy kis levegőért, közben rápillantott a lányom előtt heverő rajzlapra.

– Azt rajzolta, amit gondolok, hogy rajzolt? – kérdezte.

Odapillantva láttam, hogy a hároméves lányom skiccelt valamit, ami gyanúsán hasonlított egy péniszre, szemekkel... és csápokkal.

– Mit rajzoltál, Saylor? – kérdeztem tőle.

– Ez te vagy, apuci – jelentette ki.

– Szerintem stimmel – nevetett Holden.

Saylor imádott rajzolni, imádott minden művészethez köthetőt. Ez még a fiatal, hároméves kora ellenére is egyértelműen látszott. A művészet iránti rajongása miatt szerettem volna meglepni őt egy tetoválással, amivel tisztelgetek előtte. Ez a terv egyértelműen dugába dőlt. *Erről jutott eszembe...*

Holdenhez fordultam.

– Hé, mit tudsz a lányról, aki a tetoválás helyet bérlt odalent? Billie, igaz?

– Még nem találkoztatok?

– Ó, dehogynem találkoztunk – ingattam a fejem.

– Mi történt?

Röviden felvázoltam neki a szalonban lejátszódó jelenetet, aminek tegnap este szemtanúja voltam... vagy legalábbis igyekeztem összefoglalni, azon részletek alapján, amiket a távozásom előtt sikerült felfognom a körülöttem kibontakozó cirkusból.

– Baszki! Nem csodálom, hogy így a csávó nyakába borította a szart. Briliáns terv.

– Ezt nekem is el kell ismernem – nevettem fel –, még így is, hogy véletlenül a tűzvonalba keveredtem.

– De hidd el nekem – mutogatott rám a csavarkulccsal –, baromi klassz csaj. Biztos vagyok benne, hogy csak rossz passzban kaptad el.

– Jó, de akkor is tisztelettel kellene bánnia a vendégével, ha éppen rossz napja van.

– Hogyan reagált, amikor megmondtad neki, hogy tiéd az épület?

– Döbbsentnek tűnt, de annyira nem hatotta meg, hogy bocsánatot is kérjen. Mindegy, inkább gyorsan leléptem, mielőtt még bármi más mondhatott volna.

– Anyaórára akarok menni! – szölt közbe Saylor.

Az „anyaóra” egy anya és én foglalkozás volt, amire hetente egyszer járunk. Én voltam az egyedüli felnőtt férfi résztvevő, de szerencsére annak ellenére is tárt karokkal fogadtak minket, hogy *anya* nem volt a képből. Saylor ahhoz már elég idős, hogy felfogja: furcsa, hogy nincs egy anya az életében, de annyira még nem, hogy ez gátlásokat alakítson ki benne. Tisztában voltam vele, hogy ez idővel változhat, de egyelőre én is elég voltam. „Apu az én anyukám” – ahogy mondani szokta. Előre rettegtem a naptól, amikor majd válaszokat követel arról, miért nem akart az anyja az

élete része lenni. Míg ez el nem jön, addig hálás leszek, hogy nem érdeklik a részletek. Elfogadta az olyan általános magyarázkodásom, miszerint: „Az anyukád nem tud velünk lenni. Vannak dolgok az életében, amiket nem hagyhat hátra, és amiket mi egyelőre nem érthetünk meg.”

Lenéztem a telefonomra.

– Még van egy kis időnk az óra előtt. Először is, rendbe kell szednünk téged. Tiszta fánkmáz az arcod. Nem csoda, hogy így odavagy Holden bácsiért. Mindig meglep valami cukros vacakkal.

– Tudom, mennyire szereti a fánkot – vont vállát Holden. – Nem tudom megállni.

– Jó, jó, de nem kell *minden egyes* alkalommal hoznod neki, amikor átjössz. Igyekszem egészséges életmódra nevelni.

– Ja, mint ahogyan mi is felnőttünk? – horkantott. – Nem rémlik az a sok kiruccanás a sarki boltba cukorkáért? Szerencsénk van, hogy még megvannak a fogaink.

Saylor erre széles mosolyt villantott ránk, hogy megmutassa apró fogait. Már lélekben készültem a napra, amikor elkezdenek kipotyogni. Éreztem, hogy nem fogom valami jól kezelni a tényt, hogy felnő.

Holden megpaskolta a lányom fejét.

– Ha Holden bácsi karrierje egyszer felível, akkor veszek egy saját fánkozót, és rólad fogom elnevezni.

Felálltam, és a mosogatóhoz vittem a kávéscsészét.

– Készülődnünk kell. Maradsz, amíg mi odavagyunk?

– Igen, el fog tartani egy darabig, míg ezt megjavítom.

– Jól van, azért nem kell belehalni. Az se baj, ha holnap vissza kell jönnöd. Csak egy csöpögő csap.

– Az örutletbe fog kergetni, ha nem oldom meg valahogy. Te is tudod.

– Hát, inkább téged, mint engem – feleltem nevetve.

Tizenöt perc késéssel estünk be a „Manhattani Lányos Anyák” hetente megrendezésre kerülő összejövetelére. A fél csoport felénk kapta a fejét, amikor beléptünk a helyiségbe, de minden arc barátságos volt. Engem is a csapat egyenjogú *nőtagjaként* kezeltek. Leszámítva, hogy hébe-hóba flörtöltek velem. Még a férjjezttek is.

– Heló, Colby! – kiáltotta egyikük a terem végéből.

Rámosolyogtam Lara Nicholsonra, a csapat egyik szingli anyukájára. Elvált a férjétől, akivel közös volt a felügyeleti joguk Maddie nevű kislányuk felett. Lara már többször felvetette, hogy szervezzünk a lányainknak közös játékdélutánt. Mivel rendkívül kitartó volt, azt gyanítottam, hogy inkább ő szeretne *játszani* velem. Csakhogy én ezt nem éreztem át. Igazság szerint nem igazán *éreztem* semmit mostanában. Randizgattam néha, de apaként sokkal válogatosabb lettem. Az holtbiztos, hogy semmilyen nőt nem szándékozok a lányom életébe engedni, hacsak nem bizonyul igazán kivételesnek. Emellett pedig minden igyekezetemmel próbáltam elkerülni, hogy a történelem megismételje önmagát; ugyanis Saylor egy nem várt terhességből született.

Mivel aznap az anyaóra témája a szépítkezés volt, így különféle szekciókat alakítottak ki, ahol a lányok hercegnős kontyba csavarhatták a hajukat, kiöltözhettek vagy épp körmöt festhettek.

Ezek a foglalkozások remek lehetőséget nyújtottak Saylornek arra, hogy az óvodán kívül más gyerekekkel is kapcsolatot teremthessen. Nem mellékesen azért is hálás voltam, hogy egy ilyen kellemes, légkondicionált helyiségben szocializálódhatott, mivel a városban uralkodó perzselő hőség miatt a játszótér szívás volt.

Sokan az anyukák közül is beszálltak a körömlakkozásba. Erre a lányom is felfigyelt, és felszólított:

– Apuci, fessd ki a körmöd!

– Nem, drágám. Nem hiszem, hogy az nekem való.

– Gyere csak, Colby! Majd én a kezembe veszek – mondta Amanda McNeely sokat sejtetően. Ő is a szinglik közé tartozott.

Ebből már nem tudtam kimenteni magam, ezért odamentem, és leültem.

– Milyen színű legyen? – kérdeztem a lányomat.

– Rózsaszín!

Felnéztem Amandára, és elmosolyodtam.

– Hát, akkor már ne fogjuk vissza magunkat, nem igaz?

Saylor kiválasztotta a legélénkebben fluoreszkáló árnyalatot, majd Amanda megrázta a kis üveget. Amíg ő a körmömet festette, én a

gyerkőcöm arcát néztem, aki elmélyülten figyelte a folyamatot. Kevés dolog volt, amit ne tettem volna meg érte. Itt a bizonyíték.

Hazafelé sétálva kiszúrtam egy hosszú, fekete hajzuhatagot, amint a járdán felénk közeledve a nyári szellőben lengedezett. Billie volt az, a dühös tetoválóművész, amint az ellenkező irányból az üzlethelyisége felé haladt. *A férjébe*. Úgy tűnik, tegnap este annyira lefoglalt a minősíthetetlen viselkedése, hogy észre sem vettem, milyen bombázó. Apró teremtés, még az égig érő magas sarkú ellenére is alacsony volt. Fekete haja éles kontrasztot alkotott porcelán bőre mellett. És az egyik karját válltól csuklóig tetoválás borította.

Amikor észrevettem, a szája mosolyra húzódott. Azonban rá kellett jönnöm, hogy a mosoly egyáltalán nem nekem szólt.

– Kihez van szerencsém? – kérdezte, ahogy megállt előttünk.

– Ő a lányom, Saylor. Saylor, ő itt Billie, a kedves hölgy, akié a tetoválószalón.

Billie letérdelt hozzá.

– Apukád igazából örültnek gondol, amiért nem is hibáztatom, de esküszöm, hogy kedves ember vagyok – igazgatta a gallért Saylor ruháján.

– Hány éves vagy?

A lányom feltartotta három ujját.

– Három. De majdnem négy.

– Három. Azta! Igazi nagylány vagy.

– Nézd a körmömet, Billie!

– Nagyon szépek! Nekem is kékre vannak festve – nyújtotta előre a kezét.

– Nekem meg rózsaszínűre – mutattam fel neki az ujjaimat.

Elkerekedett a szeme.

– Igen, valóban – nevetett. – Nagyon menő, Mister Főbérő.

– Kérlek, szólíts Colbynak.

– Colby – bólintott.

Eléggé biztos voltam benne, hogy a tegnap este után egy karót nyelt faszként könyvelt el. Legalább a rózsaszínre pingált körmökkel szerezhettem egy jó pontot a lazasági skálán.

– Figyelj... – egyenesedett fel Billie – szeretnék bocsánatot kérni, amiért tegnap este olyan bunkón viselkedtem. Borzasztó estém volt.

– Igen, mindent hallottam.

– Sejtettem.

Amikor lesütötte a szemét, futó pillantást vetettem a dekoltázsára. Nehez volt nem oda nézni, tekintettel arra, hogy egy fekete fűzőt viselt, fekete-piros kockás, felhajtott ujjú inggel, és a két, tejfehér halom incselkedően kukucskált az emberre.

A lányom kinyúlt, és megérintette a kezét, ujjával követve a karját borító tetkó mintáját.

– Mindig is elvarázsolták a tetoválások – magyaráztam Billie-nek, majd meglapogattam Saylor hátát. – Szeretnéd, hogy egyszer apunak is legyen tetoválása?

Bólintott, de a szemét le sem vette Billie-ről.

– Meg akartam lepni – kacsintottam a nőre. – De tudod, hogy az a terv füstbe ment.

– Hála istennek! – horkantott fel. – Mégis mi járt a fejedben? Már-mint, ha a lányod neve Rose lenne, akkor talán hagytam volna, hogy egy rózsát tetováltass magadra. Egyébként meg irtó béna. Nem varrok rád semmit, ami sablonos vagy unalmas – jelentette ki, majd lenézett a lányomra. – Szeretnél választani egy tetoválást apukádnak?

– Igen! – ugrált Saylor.

– Bejöttök egy kicsit a szalonba?

Saylor vállára tettem a kezem.

– Nem akarlak feltartani.

Találkoztam a tekintetünk.

– Majd csak négyre jön a vendégem.

A lányom meghozta helyettem a döntést, mert megragadta Billie kezét, és együtt indultak el az üzlet felé. Én pedig éltem a lehetőséggel, és hátulról is megcsodáltam a gyönyörű bérlőmet, ahonnan ugyanolyan vonzó látványt nyújtott, mint szemből. Fekete, kissé csillogó anyagú leggingset viselt, ami nem sokat hagyott a képzeletre. Nem csoda, hogy az üzlet mindig tele volt. *A szentségit!*

Ahogy kinyitotta az ajtót, megszólalt egy csengő.

– Biztonsági okokból a gyerekeket nem szoktuk beengedni – világosított fel Billie. – De addig igazából nem gond, amíg nem dolgozom senkin.

– Ó... erre nem is gondoltam – vakargattam az állam. – Szerencsére nem ígértem meg Saylornek, hogy majd nézheti, ahogy tetoválnak.

– Igen, a legtöbb valamirevaló szalon tartja magát ehhez a szabályhoz – mondta, majd odasétált egy polchoz, leemelt róla egy vaskos, fekete, laminált lapokkal teli mappát, és átnyújtotta Saylornek. – Ebben sok csini minta van. Nézd csak át, és szólj, ha találtál valamit, amit szívesen látnál apukádon. De akár a nulláról is összedobhatok valami újat – mosolygott rá.

Saylor leült, és az ölébe vette a mappát.

– Pillangók! – bökött pár oldalnyi lapozgatás után az egyik mintára.

Nem szimpla pillangók voltak, hanem pillangók, mindenféle más dologgal összefűzve, amiket nem igazán tudtam hova tenni. Egyik mintára sem lehetett volna azt mondani, Billie szavával élve, hogy sablonos.

A lányom köré fontam a karom, míg a minták között lapozgattam.

– Csodásak, igaz?

Bólintott, és izgatottan lapozott tovább.

– Saylor, kérsz valami nassolnivalót? – kérdezte Billie.

Nem nézett fel az albumból, csak bólintott egyet.

– Szereted a Goldfish krékert?

– Nyami! Goldfish! – ragyogott fel Saylor.

– Egyszerűen *imádja* a Goldfisht. De te miért tartasz ilyet magadnál? – kérdeztem összehúzott szemmel.

Billie vállat vont.

– Mert én is szeretem. Mivel aprók, ezért tudok belőle csipegetni anélkül, hogy teleszórnam morzsával az üzletet. Perelj be! Tudod, még mit szeretek? A szívószásalás üdítőket. Sokkal környezetbarátabb, mintha palackosat innék. Te is kérsz egy kis gyümölcslevet, Saylor? – kérdezte mosolygva.

– Igen! – bólogatott a lányom.

– Igen, micsoda? – kérdeztem.

– Igen, kérek szépen – helyesbített Saylor.

– A mindenit, Billie, Goldfish és szívószálás üdítők. Emlékeztess, hogy legközelebb, ha erre járok, hozzak neked pár doboz snackválogatást – ug-rattam.

Billie kuncogva elment, hogy hozzon a lányomnak nassolnivalót. A te-kintetem újfent ennek a szexi nőnek a feszes és kerek hátsó fertályán fűg-gött. *Kibaszottul gyönyörű.*

Visszatért egy kis zacskó pizzaízésítésű Goldfishsel és egy szívószálás almalével. Kibontotta a csomagolásokat, majd mindkettőt letette az asz-talkára Saylor mellé, aki végre hajlandó volt félretenni a mappát, és a ha-rapnivalónak szentelni a figyelmét.

– Ez igazán kedves tőled. Köszönöm – hálálkodtam.

– Ugyan, nem probléma – mondta, és helyet foglalt a másik oldala-mon.

– Nézd – kezdtem lehalkított hangon –, sajnálom, hogyha bármilyen szin-ten fenyegetően hatott a tegnapi esti megjegyzésem. Csak így az ar-codba vágni ezt a főbélő dolgot...

– Nem vettem magamra. Mármost, te vagy a főbélőm, szóval... – mon-dta, majd felsóhajtott. – Egyébként is, nekem kellene bocsánatot kér-nem, amiért elutasító voltam egy fizetővendéggel, aki türelmesen várt a sorára, legyen az az épület tulajdonosa vagy akárki más. Aminek tegnapi szem- és fültanúja voltál, az egyáltalán nem fest valós képet arról, hogyan végzem a munkám.

Biccentettem.

– Ne aggódj. Minden jogod megvolt rá, hogy pipa legyél – biztosí-tottam, majd vártam egy pillanatot. – Ha szabad kérdeznem, mégis mi a fene vezetett a tegnapi történetekhez?

– Úgy érted, azon kívül, hogy a pasi egy pöcs? – kérdezte, majd rö-gtön a szája elé kapta a kezét, és a minket figyelmen kívül hagyó Saylorre pillantott. – Bocs, megfeledeztem magamról.

– Semmi gond. Teljesen beletemetkezett a rágcsába meg az albu-modba.

– A tegnapi este váratlanul ért – ingatta a fejét. – Az egyetlen vigaszom, amit egyben áldásnak is tekintek, hogy mindössze pár hónapot veszte-gettem el a kapcsolatunkra.

Helyeslőn bólogattam.

– Ezt örömmel hallom, de én arra gondoltam, hogy a nyavalyába sikerült kivitelezned ezt az egészet?

– Elöl hagyta a telefonját, amin felugrott egy Tinder-értesítés. Ennek nem lett volna szabad megtörténnie, ezért kutakodni kezdtem. Ismerem a belépési kódját, és amint rájöttem, miben sántikál, elhatároztam, hogy minden nővel, akivel beszélgetett, összehozok egy randit – egyszerre. A többit meg már tudod.

– Baromi nagy dobás volt.

– Kösz – mosolygott büszkén. – Én is így gondolom.

– Nagy lelkiezőt igényel, hogy az ember véghez vigyen ilyesmit, amikor épp bántja valami.

– Furcsamód szerintem pont a fájdalom adta az erőt hozzá.

– Értelek – bólogattam.

Billie lenyűgözött. Nem elég, hogy eszméletlenül tehetséges, de kemény csaj is volt... és egy cseppnyit eszelős. Minden eltelt másodperccel egyre többet akartam tudni róla. Egy pillanatra összekapcsolódott a tekintetünk, de ez nem tartott sokáig, mert elszaladt, hogy hozzon Saylornek egy szalvétát.

Aztán visszaült a mellettem lévő helyre.

– Itt laksz az épületben, vagy csak te vagy az új tulajdonosa?

– Nem, nem, itt is lakom.

– És te vagy az egyedüli tulajdonos, vagy...?

– Nem éppen – ráztam a fejem. – Ismered Holdent, ugye?

– A zenész-per-ezermestert? Igen, jó fej srác.

– Igen, ő az. Szintén tulajdonos. Másik két barátunkkal egyetemben.

– Azta! – nézett rám csodálkozva. – Akkor négyen együtt vettétek meg az épületet?

– Bizony. Pontosabban a közösen alapított cégünk tulajdonában van. A csapat egyik tagja, Owen a kereskedelmiingatlan-piacban utazik, így ő ütötte nyélbe az üzletet. Aztán ott van még Brayden.

– Biztos feltétel nélkül megbíztok egymásban, hogyha így belevágtok ebbe.

– Így van. Egyedül ők hárman azok, akikre ezt mondhatom.

– Na és tegnap este, amikor hazaértél, elmesélted a feleségednek, hogy milyen örült a tetkőszalon tulajdonosa?

Saylor miatt mindenki azt feltételezi, hogy házas vagyok.

– Nincs feleség.

– Oh! – Billie elnyílt ajkakkal nézett. – Elváltatok?

– Nem. Saylor anyja sosem volt a képben – feleltem, majd szinte sutogássá halkítottam a hangom. – Nem akart benne lenni.

Kiszökött az arcából a szín.

– Értem.

Felálltam, és intettem neki, hogy kövessen a helyiség túlsó felébe, távolabb a lányomtól.

– A terhesség enyhén szólva is váratlanul ért – mormogtam az ablakon kibámulva. – Az utolsó dolog, amire számítottam. Alig ismertük egymást az anyjával. De Saylor érkezésénél jobb dolog nem is történhetett volna velem.

Billie hátranézett a lányomra.

– Gyönyörű.

Legszívesebben rávágtam volna: *ahogyan te is*. Valóban az volt, kivételesen gyönyörű. Bár erős sminket viselt, egyszerűen tudtam, hogy anélkül még szebb lenne.

– De biztos hatalmas kihívás, hogy egyedül kell felnevelned – tette hozzá.

– Köszönöm, és igen, a lányom érkezése előtt még csak nem is tartottam babát a kezemben.

– Az durva – mondta, és úgy bámult rám, mint aki arra vár, hogy belemenjek a részletekbe. De nem ez volt a megfelelő alkalom erre. Nem akartam, hogy bármi is eljusson Saylor fülébe.

Pár pillanatra elveszttem Billie tekintetében. Sötétbarna árnyalatúak voltak, akár a kávészemek. Aztán Saylor felszüröcsölte az utolsó korty almalevet, ezzel kirántva a révületből.

– Melyik mintát választottad? – kérdezte Billie, amikor visszatértünk hozzá.

– Ezt itt! – mutatott a lehető legcicomásabb szivárványos unikornisra. Billie felkacagott.

– Nos, én örömmel rávarrom ezt apukádra, hogyha ő is beleegyezik.

– Lehet, hogy erre alszom még egyet. Mindig azt mondom, nincs olyasmi, amit ne tennék meg a lányom kedvéért – táncoltattam rózsaszín

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

végű ujjaimat. – De bizonyára ez az extravagáns unikornis lesz az első kivétel.

– Csak szólj, ha mégis meggondolnád magad. De ha bármi más szeretnél, azt is szívesen megcsinálom – kacintott rám. – Kivéve a rózsát.

– Azt hiszem, szükségem van még egy kis időre – biccentettem. – A tegnapi estéből tanulva nem kellene meggondolatlanul belevetni magunkat ilyen fontos döntésekbe.

– Határozottan egyetérték – felelte mosolyogva.

Nem volt több okunk maradni, azt pedig nem akartam, hogy Billie-nek kelljen kiebrudalni minket, ezért Saylor hátára simítottam a kezem.

– Köszönd meg szépen Billie-nek a kedvességét! Ideje felmennünk.

– Köszönöm! – mondta, és magához vonta a nőt.

Billie lehunyt szemmel fogadta az ölelést.

– Nagyon szívesen, szépségem. Gyere, látogass meg újra, amint lehet. Tőlem mindig kaphatsz Goldfishet meg gyümölcslevet.

Elkísért minket az ajtóig.

Mielőtt kiléptünk, még egyszer, utoljára hátrafordultam:

– Hé, Billie!

– Igen?

– Az exed egy idióta.

Elpirult. Talán az utolsó szavaim miatt. De az is lehet, hogy az utolsó, lopott pillantás miatt, amit a fűzóból kibukkanó dekoltázsára vettem.